

Monsieur Bär
Monastère Benedictin
Chevetogne
België

Amsterdam, 4 april
2012

Beste Ronald

het is weer enige tijd geleden dat ik
je weer een teken van leven heb gestuurd

"A letter is a joy of Earth...
it is denied the Gods"

Emily Dickinson
(1830-1886)

Pistolen zijn we maar één van de vele
uitvoeringen van de Mattheus Passie geweest.

Een indrukwekkend verhaal van verraad
en veroordeling van een onschuldige.

Om te sterven voor de zonden van de wereld
verhoopt de Dramatiek.

Indrukwekkend vind ik ook de redenering
aan onze zijde. Beide visies kunnen
toch naast elkaar beleden worden?

Ik hoor dat morgen onze goede vrienden

Ellibert & Just Barth morgen de
Paasviering in Chevetogne zullen bijwonen

Ik heb ze deze "impromptu" mee

+ un petit cadeau: "Bij de paus aan
tafel." Veel aan je denkend en ook

voor jou peld: Si tu bet sans défenses

Geet Dirinwof

Nietzsche probeert het verschil tussen de ervaarbare wereld en het wezen van de wereld (i.e. de keerzijde van onze voorstellingen m.a.w. de spirituele wereld) te laten rusten om zich op de empirische ontstaansgeschiedenis *van het denken* te storten.

In de lange geschiedenis hebben de mensen uit ontelbare ogen naar de wereld gekeken en er handelend in opgetreden met hartstocht, fantasie, moraal en kennis. Daardoor is de wereld de onze geworden, wonderlijk bont, verschrikkelijk diepzinnig en bezield. Zij heeft kleur gekregen en uiteraard zijn wij, mensen, zelf degenen die deze kleur hebben aangebracht. Wat wij thans de wereld noemen is het resultaat van een hoop dwalingen en fantasieën, die in heel de ontwikkeling van de organische wezens geleidelijk zijn ontstaan en met elkaar zijn vergroeid en die thans als de opgetaste schat van heel het verleden aan ons worden overgeërfd- als schat: want de waarde van ons mensdom berust daarop.

In de grote voorgeschiedenis van de mensheid werd de geest overal voorondersteld en dacht men er niet aan deze als voorrecht van de mens te eren. Omdat men het geestelijke tot gemeengoed van de natuur had gemaakt, schaamde men zich er niet voor van dieren, bomen of stenen af te stammen. De voorstelling van een bezielde natuur en de alom tegenwoordigheid van de geest was geen oprekking van het menselijke zelfbewustzijn, maar een uitdrukking van bescheidenheid. Men zag in de geest dat wat ons met de natuur verbindt, niet wat ons van haar onderscheidt. Zo leerde men bescheidenheid.

Het is niet onbescheiden naar de natuur te kijken in de veronderstelling dat de natuur terug kijkt.

In iemand, die deze terugblik van de natuur opvangt, vindt de ontmoeting van het ontsprongene (de mens vlg.ADD) met zijn oorsprong plaats. Wie naar de oorsprong zoekt omdat hij daar waarheid vermoedt, wil kennen wat hem tot kennen in staat stelt.

De oorsprong, wat is dat anders dan de ervaring dat kennen betekent :gekend zijn.

Het grote oog van de natuur dat mij ziet, haar zin die mij draagt, deze levende wereld die ik teruggeef en terugspiegel wat zij mij heeft toevertrouwd en voorgespiegeld, zij is de oorsprong, waaruit ik ontspring en waaraan ik toch niet kan ontkomen.

Dit kennen waarvoor het vanzelf spreekt dat de natuur vergeestelijkt en bezield is, heeft zich nog niet over zichzelf gebogen. Het is een kennen dat als het ware onbevangen op uitgaat en in de natuur ontdekt wat op hem lijkt. Als kennend wezen heeft de mens de goden verzonnen, voor wie hij oog krijgt doordat hij voelt dat hij bij hen in het oog loopt. De goden vormen een ideaal beeld van een natuur die terugkijkt als je haar aankijkt.

Uit: 'Nietzsche, een biografie van zijn denken.' van Rüdiger Safranski